

SURT CADA TRES SETMANES

SUBSCRIPCIÓ

Població.	5'00 ptes. l'any
Fora	6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es retornen els originals. - Anuncis, esqueles i remesos a preus convencionals - - - - -

TRIBUNA LLIURE

No estem per mitges tintes

ES Corts de la República Espanyola sembla que s'entestin en no voler aprovar l'Estatut que Catalunya ha presentat i que fou votat en plebiscit per tot el poble català.

Nosaltres, que acceptàvem l'Estatut que votàrem com el mínim de les aspiracions de Catalunya; nosaltres, que defensàvem i creïem l'Estatut, no un fi, sinó un mitjà per assolir la llibertat a que el nostre poble té dret, no podem acceptar ara, de cap de les maneres, les esmenes que s'hi han fetes i les que, indubtablement, s'hi aniran fent segons conseqüència lògica del que a Madrid es va obrant.

Hi ha un fet interessant. Es la modificació de l'article primer, que comporta la negació de la nostra nacionalitat catalana. Catalunya mai no ha estat una regió; ha estat sempre una nació. Ens ho diu, si més no, la història. Catalunya fou una de les nacions més fortes i avençades de l'època. Fou la dominadora de la Mediterrània. I tot això està en pugna amb els que fan de Catalunya una regió, que ho neguen per ignorància o voldrien esborrar-ho per enveja.

Encara avui, Catalunya és la nació,—la part integrant d'aquella forçada unitat Espanyola,—més vigorosa de tota la Península. El regateig insistent de les Corts espanyoles n'és la prova més palesa. Si, amb la llibertat de Catalunya, Espanya en reixís beneficiada, aquests espanyolistes absorvents i uniestatals que tant criden a les Corts contra Catalunya, serien els primers en donar-li.

Però saben prou el percentatge crescut, més crescut que cap altre, que Catalunya aporta a la hisenda, a l'avenç, a la cultura, a la vigoria, a tots els aspectes que fan valer Espanya davant del món civilitzat. Si altrament succeís, l'afer internacional de Catalunya Espanya estaria resolt, i ben depressa, amb la cessió interessada d'Espanya, interès del que sempre ha donat proves paleses.

Ara volem suposar que no siguin reconegudes a Catalunya, ni una engruna de les seves llibertats. Què passaria? Royo Villanova diu que res. Els catalans prou ho sabem què passaria. No té més raó el qui més crida. Ni cal passar-ho tot a sang i a foc. El plet subsistiria encara pejorativitzat. Tornaria a manifestar-se l'odi d'un poble oprimat al poble opressor, i viceversa.

També volem suposar que sigui aprovat íntegrament l'Estatut presentat a Madrid. Allò que avui, apriorísticament ja pot dir-se un impossible. S'hauria acabat amb el problema català? No. El problema de la separació, el problema de la nacionalitat amb ampla sobirania, subsistiria igualment mentre aquesta amplitud de sobirania no fós reconeguda.

Aquesta és la única solució. La solució que, perquè mai no s'ha donat, ha fet subsistir el problema tants d'anys i centúries. Totes les altres solucions seran atenuants a la tivantor, però no solucions definitives i, per tant, veritables.

* * *

Creiem que la República Espanyola concedirà alguna cosa a Catalunya. Del que va concedint, no n'hem de jutjar. El diari barceloní «La Veu de Catalunya» ho ha anat parangonant-ho amb l'Estatut de la «Lliga Regionalista» de 1901, i és gairebé idèntic. Potser encara és amb tendència a menys l'Estatut que va concedint-nos la República d'Espanya. I això que l'Estatut de 1901 és ben poca cosa i que ha estat prou blasmat per ineficaç i minço.